

ŠPIONÁŽ PRÁZDNÉ MYSLI

Špionážní drama s byrokratickou zápletkou

MARTIN HOBRLAND

LIMITOVANÁ EDICE

Poděkování

V první řadě bych rád poděkoval sám sobě. Za nebetyčnou trpělivost a píli, jež se rozprostřela do úchvatných třech let, po které tato útlá knížka vznikala. Byl to nadlidský výkon a výsledek fakt stojí za to. Rovněž bych rád poděkoval těm, kteří si rukopis přečetli (nebo to alespoň předstírali) a dali mi (několik málo) cenných připomínek. Dále bych rád poděkoval svému korektorovi za trpělivost s mou ignorací české gramatiky.

Poděkování rovněž patří autorovi obálky, který se vzdal všech nároků na odměnu (kromě případné slávy). A v neposlední řadě společnosti Art living za famózní spolupráci a distribuční společnosti Šabata a Šabata za distribuci této knížky. Také děkuji rodině, firmě Apple Computer, a především díky Bohu, že je hotovo, vytištěno... a prodáno.

M. H.

Špionáž prázdné mysli (špionážní drama s byrokratickou zápletkou)

Vydání první

Copyright © Martin Hobrland. Všechna práva vyhrazena.

Obálku navrhl Pavel Holý

Překlad do srozumitelné češtiny: Ivan Remiaš

Výroba: Petr Smíšek, ART Living, s.r.o.

Vydalo nakladatelství Concept 42 v edici Sabak-Iskabar v roce 2011

www.sabak-iskabar.com

ISBN 978-80-260-1187-3

Japonci vkládají do rýže lidské geny

LONDÝN - Kanibalismem podle kritiků zavání nový krok japonských vědců, kteří vložili do rostliny rýže lidský gen, aby podpořili její odolnost vůči herbicidům a pesticidům. K posílení této schopnosti rostlin se do nich doposud zaváděly pouze geny bakterií. Napsal to britský deník The Independent. (...).

KAPITOLA ZAČÍNÁJÍCÍ

Fernando Hoose III. byl samojediným vládcem instituce, která nesla název Státní úřad pro kontrolu. Instituce, která sice postrádala jakýkoli význam, ale přitom nepostrádala důležitost. To, že byl kontrolní úřad státní organizací, zajišťovalo Fernandovi klid a výhled na lukrativní penzi. To, že úřad kontroloval, jistou dávkou pasivního vzrušení a to, že úřad podléhal samotné vládě, vědomí téměř neomezené neomylnosti. Vše dohromady mu pak zajišťovalo finanční prosperitu a postavení ve více než nejisté době. A o to, aniž by si to uvědomoval, šlo nejvíce. Navíc od té doby, co státní zřízení i státní instituce nenápadně přešly na tržní systém, mohl si on i úřad tu a tam přilepšit i na soukromých zakázkách, které bylo zapotřebí překontrolovat, potvrdit, vyvrátit nebo případně obojí. O to se však staral jeho tajemník a sluha v jedné osobě. Jmenoval se Jones. Nebo tak nějak. Fernando se o vedlejší zakázky svého úřadu nezajímal. Nezajímal se ani o zakázky oficiální. Jako vysoký státní úředník pracující pro vládu se snažil, seč mohl, aby se nemusel starat vůbec o nic a aby jeho život provázelo co nejméně nepříjemností. A zakázky s sebou přinášely, alespoň podle jeho zkušeností, pouze a jenom nepříjemnosti. Plný nepříjemností byl určitě i brčálově zelený šanon, který před ním ležel na stole. Ukryval fakta o nové zakázce. Jaké, to Fernando nevěděl, a neměl v úmyslu dozvědět se. Doufal, že se co nejdříve vrátí ze synagogy tajemník-sluha Jones a šanon mu odklidí z očí. A on pak na něj v klidu bude moci zapomenout.

Bylo nás šest. Budoucí palubní inženýr, budoucí kuchař, lékař, první a druhý pilot a já. Seděli jsme v čekárně a čekali, až si pro nás přijdou. Byli jsme zamlklí a zklamaní. Vybrání dobrovolníci. Když jsme se dobrovolně hlásili na inzerát v novinách, který nabízel účast ve vesmírné kontrolní expedici, nikdy nás nenapadlo, že by nás mohla potkat taková smůla konkurz vyhrát. Jak jsme byli naivní! Od té doby, co byla nezaměstnanost oficiálně vyhlášena jako ukazatel snižující HDP, bylo riziko se o práci hlásit. Ono dobrovolně se

přihlásit, to je jedna věc. V ten okamžik je vám jedno, do čeho jdete, protože počítáte pouze se mzdou a se stoprocentní vizí, že se jedná o velmi krátkodobý milník vašeho života. Jako teoretický dobrovolník ve vesmírné expedici jste logicky i hrdina. A to je báječný pocit. V barech vás plácají po ramenou, nešetří se slovy obdivu, panáky lítají vzduchem a hlavně se líp balí holky. Aby ne, když jste budoucí kosmonaut! Pravda, při balení většinou i zůstane, ale i tak... Ovšem druhá věc je, když vás pak vážně vyberou a fakt se chystají vystřelit někam do vesmíru nebo někam tím směrem. Tady končí hrdinství a začínají obavy. A povinnosti. Zodpovědnost. Tedy společenské výstřelky, které jsou mnohým z nás naprosto cizí. Povinnost je věc, kterou si většina dobrovolníků neuvědomuje, dokud ji nestojí tvář v tvář a nemá před ní kam zmizet. Kompromisy s povinnostmi jsou komplikované. Zjistíte, že tady končí sranda, balení, a jste v průseru. A v tom jsme teď byli všichni. Všech šest co doufalo, že nás nikdy nevyberou a kosmonauty zůstaneme jenom v barech a hospodách. Výjimkou byl druhý pilot. Ten s námi nepil a s dobrovolností to myslel asi opravdu vážně. Byl schopen smířit se i s povinnostmi. Byl docela milý, plný elánu, a my ho za to neměli rádi. Vůbec. Ani jeden. Seděli jsme v čekárně a čekali. Nikdo nevěděl na co.

Ukázalo se, že nás čeká kontrola zdravotního stavu. Byl jsem klidný. Pokud si přečtou můj chorobopis, nemůžou se mnou už dál počítat. Pokud si ho přečtou. A i kdyby ne. Jsou tu ještě testy IQ. S trochou zdravého rozumu se ještě stále dalo vycouvat.

Fernando stále seděl ve své kanceláři a snažil se nedívat na ten zelenkavý šanon. Sledoval mouchu, která drze poletovala po kanceláři. Fernando přemýšlel, jestli by neměl mouchu zabít. Napadlo ho, že by ten odporný šanon mohl být přece jen k něčemu užitečný, kdyby se ji zabít rozhodl. Z přemýšlení ho vytrhl až příchod tajemného sloužícího Jonese.

„Byl jste v té synagoze nějak dlouho!“ vyjel na něho Fernando.

„Byl jsem dnes v mešitě, pane.“

„Zdá se mi, že to s tím náboženstvím nějak přeháníte, Jonesi.“

„Máte pravdu, pane. Tvrdí to i náš farář od Kalvinistů,“ přiznal sloužící tajemník. „Měl bych si dát voraz.“

Fernando se soustředil na mouchu. Pozvolna docházel k závěru, že ji musí zabít, protože jinak bude žít, lítat a bzučet. Jones pokračoval: „Svoboda náboženství značně omezuje. Zejména časově.“

„Mrcha,“ poznamenal Fernando k mouše, která o fous unikla úderu zelenkavým šanonem.

„Máme nový kontrolní projekt, pane?“ tázal se Jones s pohledem upřeným na šanon.

„K čertu,“ komentoval Fernando další neúspěšný pokus o vraždu mouchy.

„Státní nebo soukromý?“

„Jak to mám sakra vědět?!“ sípal lovem určený Fernando a hnal se se šanonem do ložnice, kde mimo života mouchy ohrozil i několik součástí honosného inventáře.

„Budete si přát čaj, pane?“ zeptal se Jones, aby měl důvod zmizet.

„Děkuji, Jonesi.“

„Hned to bude, pane. A mimochodem, nejmenuji se Jones.“

„To máte jedno Jonesi, klidně mi říkejte Jones. Jsme přeci přátelé,“ odpověděl mu Fernando z ložnice a dál vztekle šanonem otloukal nábytek ve snaze sprovodit ze světa zblblou mouchu. Lov ho po chvíli vyčerpal. Posadil se na postel. Šanon hodil pod ní a v tu ránu na něj zapomněl. Zapomněl i na mouchu i na Jonese a jeho čaj. Usnul.

Jones v pokoji zvedl zvonicí telefon.

Můj chorobopis si nepřečetli. Chorobopisy ostatních také ne. Nepřečetli si vůbec nic. Byli jsme shledáni schopnými ve třídě 1A. A to všichni. Nikdo neměl tušení, co to může znamenat, a i kdyby, bylo to zřejmě jedno.

„Nemáte snad radost?“ zeptal se nás dotčeně druhý pilot. „Představte si, že byste museli absolvovat vesmírnou kontrolní misi a nebyli k tomu zdravotně způsobilí!“

„Neletěl bych,“ zahučel budoucí palubní doktor, za což si vysloužil cynické pohledy nás všech.

„Víte...ví-víte, že zrušili naše te-testy IQ!“ zahulákal kuchař, který vtrhl do čekárny. „Prý jsou v našem pří-případě be-bezpredmetné.“

To jsme si mohli vykládat všelijak, ale radši jsme za tím nic nehledali. Druhému pilotovi se viditelně ulevilo.

„Vás zbavili handicapu, co?“ ptám se.

„Mi ho vyoperovali v šesti,“ odpověděl po chvílce přemýšlení.

Odpoledne nás čekala tisková konference. Pak očkování proti chřipce, rýmě a uštknutí štírem. Za příplatek jsme se pak mohli nechat očkovat proti úpalu a malárii. Sleva nebyla možná. Očkovat se nechal jen inženýr s tím, že zaplatí až potom.

„Pane,“ snažil se Jones vlídně upoutat pozornost dřímajícího Fernanda. „Zdá se, že máme problém.“

„Tak ho vyřešte, Jonesi! Na to jste přeci expert.“

„Tohle je docela závažný problém, pane,“ nedal se sloužící tajemník.

„Závažné problémy přeci neřešíme, Jonesi. Vyřeší se samy. Sám jste to říkal.“

Jones se ale nenechal lichotkami odradit. „Počítač nám hlásí, že je třeba zahájit kontrolní misi SUK131428.“

„Tak ji zahajte.“

„Nevíme, co je to za misi, pane. Nevíme, co máme překontrolovat. Tedy ani to, co máme potvrdit nebo nepotvrdit. A hlavně komu. Zdá se, že někdo přijal objednávku, zadal ji do počítačového systému a dokumentace se ztratila.“

Jones se malátně probíral. „A to musíme vědět, Jonesi?“

„Jistě, pane. Musíme vědět, komu poslat účet.“

„Tak pošlete účet vládě, Jonesi. Ti vždycky zaplatí. A pak to z toho systému vymažte. Pusťte to z hlavy a nechte to být,“ snažil se Fernando smést celou věc ze stolu.

„Do systému ale můžete zasahovat jen vy, pane,“ naléhal Jones.

„Opravdu? Tak zasáhnu já. Nechte to na mě, Jonesi,“ zbavil se problému Fernando, aniž by měl v úmyslu z počítačového systému cokoli mazat, nebo se vůbec obtěžovat počítač najít. Ze zkušenosti dobře věděl, že dříve či později se věc sama vyřeší, počítačový systém zhroutl, popřípadě nakonec vše nějak urovná Jones.

„Nejmenuji se Jones, pane. Jmenuji se George...“

„To máte jedno, klidně mi říkejte Georgi. Jsme přeci přátelé,“ odpověděl mu a s úlevou zjistil, že si téměř nepamatuje, o čem byla řeč.

To, že jsme všichni naprosto zdraví a schopni čehokoli, co s námi zamýšleli, nám na náladě nepřidalo. Postupně nám začalo docházet, že lehkovážnost se nám nevyplatila. Zatímco nás tlupa maníků v bílých overalech postrkovala odněkud někam, zaobírali jsme se každý v rámci svých možností vlastními myšlenkami. Všiml jsem si, že doktor se někam vytratil.

„Mám pocit, že tudy už jsme několikrát šli,“ huhlal si inženýr.

„Na to jsou předpisy,“ usadil ho jeden z maníků v overalu.

„V prostorách státního úřadu je možné se pohybovat jen podle předem předepsaných cest,“ doplnil ho druhý.

„Máme předpisové mapy,“ ukázal nám ušmudlaný cár papíru. „Bez téhle předpisové mapy bychom se tady ztratili.“

„To se nachodíte,“ rýpal technik po chvilce hrobového ticha.

„Je to lepší, než pořád bloudit,“ odbyl ho maník a zastavil na křižovatce. Pak vykulil oči. „Co tady děláte?!“ zařval na našeho budoucího palubního doktora, který zde spokojeně podřimoval v křesílku.

„Čekám na vás.“

„Podle předpisů musíte všude chodit v doprovodu ostrahy. Jinak se tady ztratíte a nikdo vás nenajde! Něco se vám stane!“

„Vadilo by to?“ provokoval palubní medik.
„Je to proti předpisům.“

Státní úřad pro kontrolu před mnoha, ale opravdu mnoha lety založil děd Fernanda Hoose III, Fernando Hoose I. Tím počinem si starý pán získal nesmrtelnost. Od začátku působení úřadu bylo jeho hlavním úkolem zkoumat, jestli to, co se stalo, je pravda, jestli se to vůbec stalo, a ověřovat, jak se to stalo. Nebo nestalo. Na tomto principu se dalo vybudovat ledacos. A tak Fernando Hoose I. budoval. Nesmrtelný děd Fernando Hoose I. byl génius. Fernando Hoose III. nikoli.

Do sluncem prozářeného pokoje vešel sloužící tajemník se snídaní.
„Dobré ráno, Jonesi,“ pozdravil Fernando v dobrém rozmaru.
„Nejmenuji se Jones, pane. Jmenuji se...“ nedokončil dotčené sloužící.
„Ále, na jménech nezáleží, klidně mi říkejte Jones,“ řekl s úsměvem Fernando.

„Ano, pane.“
Sluha servíroval snídaní na stříbrném tácu. Fernando pozoroval servírovanou snídaní a pak se zakabonil: „V sobotu je přeci vždy horká čokoláda, Jonesi.“
„Dnes není sobota, pane,“ odpověděl Jones. „Je úterý.“
„Není sobota?“ zamařil se Fernando. „Proč ne? Zařídte to nějak, umíte to přeci!“
„Pane, víkend jste nám vyhlásil již předevcírem.“
„No a?“
„Mohl by si toho někdo všimnout. Třeba zaměstnanci. Znáte je.“
„No a?“
„Mohly by nastat nepokoje. Víkendy se neplatí a neplánované už vůbec ne.“
„No a?“
„Nepokoje by mohly vést ke stávce.“
„No a? Vadilo by nám to?“
„Vzhledem k nepotřebnosti našeho úřadu ne, pane.“
„Tak vidíte.“
„Jenomže to by přilákalo pozornost, a taky by úřad mohli zrušit, pane.“
„Myslíte?“ Fernando znejistil. „Tak ať ho zruší. Nařídte sobotu,“ rozhodl.
„V sobotu pravidelně přijíždí váš nesmrtelný děd, pane,“ připomněl sluha-tajemník Ferdinandovi.

Fernandovy oči se smrštily do úzkých štěrbin. Zase zapomněl. Vidina příjezdu nesmrtelného prapředka byla přesvědčivý argument proti změnám v kalendáři.

„Dobrá, ať je tedy po vašem. A co že je vlastně za den, Jonesi?“
„Čtvrtek, pane.“